

Arrest

nr. 281 649 van 9 december 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VANDERHAEGEN *loco* advocaat G. GASPART en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 6 december 2021 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 10 december 2021.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 17 februari 2022 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoekster gehoord op 16 juni 2022.

1.3. Op 14 juli 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 15 juli 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M.(...) A.(...) R.(...) Q.(...), verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op (...) 1999 in Medellín, departement Antioquia, Colombia. Daar groeide u op bij uw ouders, samen met uw broer en zus. U voltooide er tevens uw studies, begon er een opleiding voor tot kinderverzorgster, en ging er aan de slag als nagelstyliste. U vormt sinds 2014 een koppel met Y.(...) R.(...) V.(...) (CG (...) + Z) en samen hebben jullie twee kinderen, T.(...) R.(...) Re.(...) (ov-nummer (...)) en A.(...) R.(...) Re.(...) (ov-nummer (...)).

Uw partner Y.(...) kende reeds sinds lange tijd problemen met de aanwezige bendes in de wijk Castilla, waar hij zijn hele leven heeft doorgebracht en waar u met hem sinds 2015 samenwoonde. Geregeld kregen jullie te maken met bendeleden die jullie lastigvielen. Op 16 november 2019 werden jullie belaagd door enkele bendeleden toen jullie met het gezin inkopen waren gaan doen. Y.(...) werd van zijn motor gesleurd en geslagen. De belagers vroegen jullie waarom jullie nog steeds niet vertrokken waren en zeiden jullie dat ze jullie niet meer wilden zien. Na deze aanval trok Y.(...) in bij uw schoonouders en diende hij een aangifte in bij La Personeria. U bleef samen met jullie kinderen in jullie woning in Castilla wonen, daar jullie reeds de huur hadden betaald.

Op 23 december 2019 kwam ene Al.(...), een verkoper van loterijtickets, langs bij u thuis. U had hem twee dagen eerder al eens eerder gezien, toen u twee dergelijke loterijtickets van hem had gekocht. De man vroeg u om een glas water, hetgeen u weigerde. U maande hem aan om te vertrekken, waarop hij een bepaalde substantie in uw gezicht blies. Het volgende dat u zich herinnerde was dat u zich aan het douchen was en dat uw dochter nergens te vinden was. Uw dochter werd uiteindelijk teruggevonden en uw ouders kwamen ter plaatse, waarop zij Y.(...) verwittigden. U werd vervolgens naar het ziekenhuis gebracht. Er kwam aan het licht dat deze Al.(...) de woning was binnengekomen en u had misbruikt. Hij had tevens 1 miljoen peso's gestolen. Op 24 december 2019 mocht u het ziekenhuis verlaten, waarna u klacht neerlegde bij La Fiscalía. U keerde niet terug naar uw woning in Castilla, maar ging samen met de kinderen bij uw ouders wonen.

Op 20 januari 2020 verliet Y.(...) in zijn eentje Colombia. Vervolgens deed hij op 27 januari 2020 een verzoek tot internationale bescherming in België. Het bleek financieel niet haalbaar voor u en de kinderen om samen met hem Colombia te verlaten, alsook kon Y.(...)s tante jullie niet allemaal opvangen. U en de kinderen bleven bij uw ouders in Robledo Santa Maria in Medellín wonen en kwamen sindsdien amper nog buiten.

Op 5 december 2021 verliet u samen met uw kinderen Colombia en reisde u met het vliegtuig via Madrid naar België. Vervolgens deed u op 10 december een verzoek tot internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u te zullen worden gedood door de aanwezige bendes.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw paspoort en dat van uw kinderen, een aangifte bij La Personeria, een aangifte bij la Fiscalía, een scan van een document betreffende uw opname in het slachtofferregister en verscheidene nieuwsartikels.

Voor de volledigheid verwijst het CGVS eveneens naar het feitenrelaas zoals beschreven in de beslissing van uw partner Y.(...) R.V. (CG (...)), waarvan u een kopie kan terugvinden in de blauwe farde van het administratief dossier.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest te zullen worden gedood door de bendes die actief zouden zijn in uw omgeving in Medellín, nadat u en uw partner in het verleden reeds door hen zouden zijn belaagd (CGVS, p. 20-21). Er dient te worden vastgesteld dat uw asielmotieven in wezen volledig gebaseerd op de asielmotieven die uw partner Y.(...) R.(...) V.(...) (CG (...)) reeds heeft uiteengezet (CGVS, p. 7). Wat de argumentatie betreft aangaande het feit dat u noch de Vluchtelingenstatus, noch de status van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend wordt, verwijst het CGVS dan ook naar de motivering in de beslissing waarin uw partner de Vluchtelingenstatus en ook de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt d.d. 1 juli 2021. Gezien het feit dat het door uw partner naar voren geschoven asielrelaas betreffende dezelfde vermeende problemen werkelijk geheel ongeloofwaardig werd bevonden, kan het CGVS op geen enkele manier enig geloof toeschrijven aan uw asielmotieven die in wezen identiek zijn. U kan een kopie van de beslissing en de notities van het persoonlijk onderhoud van uw partner terugvinden in de blauwe farde van het administratief dossier. Er dient daarenboven te worden aangestipt dat er bijkomend markante inconsistenties kunnen worden vastgesteld wat betreft uw verklaringen, alsook worden de opeenvolgende verklaringen van u en uw partner gekenmerkt door fundamentele tegenstrijdigheden, waardoor het CGVS finaal kan besluiten dat er op geen enkele manier nog enig geloof kan worden toegeschreven aan de door jullie naar voren geschoven asielmotieven.

Vooreerst kunnen bijkomend opmerkelijke eigenaardigheden worden vastgesteld wat uw opeenvolgende verklaringen betreft, waardoor uw geloofwaardigheid verder wordt aangetast. Zo mag het om te beginnen reeds verbazen dat u initieel aangeeft dat u na het vermeende incident dat zich op 23 december 2019 zou hebben voorgedaan, steeds binnen zou zijn gebleven en uzelf binnen zou hebben opgesloten (CGVS, p. 6, p. 13), om dan later naar voren te brengen dat u nog maandelijks bezoeken bracht aan uw schoonmoeder (CGVS, p. 18). Indien u werkelijk voor uw leven zou dienen te vrezen en de bendes u werkelijk in het vizier zouden hebben gehad, dan kan het allerm minst overtuigen dat u zich lange tijd geregeld zonder scrupules met uw kinderen nota bene naar dezelfde wijk zou begeven als waar uw zogenaamde vervolgers de plak zouden zwaaien. Dat u zichzelf en uw kinderen in die mate in achteloos gevaar zou brengen, kan op geen enkele manier als aannemelijk worden beschouwd en ondergraaft uw geloofwaardigheid op fundamentele wijze. Daarbij dient te worden vastgesteld dat indien vermeende vervolgers u werkelijk zouden hebben willen treffen, zij hiertoe gedurende twee jaar in wezen reeds alle kansen hebben gehad, in casu quod non. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat u, ondanks dat u beweert u zich na het vertrek van Y.(...) in de woning van uw ouders quasi zou hebben opgesloten, op sociale media nog steeds openbaar uzelf en uw locatie bent blijven posten (zie screenshots toegevoegd aan de blauwe farde van het administratief dossier). Het mag daarbij ten zeerste verbazing heten dat u op 4 juni 2020, aldus reeds na het zogenaamde incident dat in december 2019 zou hebben plaatsgevonden, op uw publieke facebookprofiel een advertentie voor uw activiteiten als nagelstyliste hebt geplaatst, daar u tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat u nooit meer zou hebben gewerkt nadat uw partner in januari 2020 naar België is gekomen (CGVS, p. 6). Het gegeven dat u in deze post eenvoudigweg voor iedereen open en bloot uw telefoonnummer en uw verblijfsadres (CGVS, p. 5) deelt, ondermijnt onherroepelijk de door u voorgewende vrees en asielmotieven.

Tevens eigenaardig is het feit dat u ten tijde van uw eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet kon zeggen wat de naam is van de bende die u om het leven zou willen brengen (zie Vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 8). Wanneer u hier tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS naar wordt gevraagd, geeft u te kennen dat uw partner u pas na uw afspraak bij de DVZ hierover zou hebben ingelicht (CGVS, p. 16). Dat u aldus in Colombia nooit precies zou hebben geweten wie u net zou hebben gevisieerd en dat u dit ook nooit eerder aan uw partner zou hebben gevraagd, doet behoorlijk de wenkbrauwen fronsen. Redelijkerwijze kan echter worden verwacht dat indien men vreest voor het eigen leven, men minstens pogingen zou ondernemen om te achterhalen voor wie of voor welke groepen men juist zou moeten opletten. Uw geloofwaardigheid komt met andere woorden nog verder op de helling te staan.

Het mag bovendien ronduit verbazen dat er verscheidene tegenstrijdigheden in de opeenvolgende verklaringen van u en uw partner, wiens eigen verklaringen reeds behoorlijk tegenstrijdig waren, kunnen worden vastgesteld.

U geeft immers duidelijk te kennen dat u nooit meer zou hebben gewerkt nadat Y.(...) naar België is gekomen, alsook dat u nadien nooit een opleiding zou hebben gevolgd (CGVS, p. 6). Uw partner gaf daarentegen tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS d.d. 25 mei 2021 te kennen dat u op dat eigenste moment nog steeds aan het werk zou zijn geweest in een supermarkt en dat u daarnaast een opleiding zou hebben gevolgd (CGVS partner, p. 8-9, p. 10). U verklaart bovendien dat u meteen na het vermeende incident op 23 december 2019 bij uw ouders zou zijn ingetrokken (CGVS, p.), terwijl Y.(...) daarentegen aangaf dat u nog wekenlang in jullie woning zou zijn gebleven om vervolgens pas enkele dagen na zijn vertrek, ongeveer op 25 januari 2020, naar uw ouders te zijn verhuisd (CGVS partner, p. 9). Wanneer u met deze ongerijmdheden wordt geconfronteerd, beweert u dat deze zijn toe te schrijven aan vergissingen en houdt u vast aan uw eigen verklaringen (CGVS, p. 19). Het gaat hier in deze echter om

essentiële elementen in jullie asielrelaas, waardoor uw verklaring geen verschoning kan bieden. Het louter vasthouden aan uw eigen versie van de zogenaamde feiten kan bovenvermelde tegenstrijdigheden bovendien niet uitwissen. Het gegeven dat u en uw partner inconsistente verklaringen afleggen, komt jullie geloofwaardigheid niet ten goede. Het geheel aan bovengenoemde elementen verhindert het CGVS om nog enig geloof toe te schrijven aan de door u en uw partner naar voren geschoven asielmotieven en jullie daaruit voortvloeiende vrees.

Daarnaast kan het CGVS eveneens geen enkele vrees in uw hoofde vaststellen ingevolge de ontheemding die u in uw kindertijd hebt meegemaakt, u schuift in wezen zelf ook geen vrees in dit verband naar voren. Daarbij dient te worden opgemerkt dat het CGVS niet noodzakelijk betwist dat uw vader in het verleden enige problemen heeft gekend waardoor uw gezin diende te verhuizen, maar u kan geenszins een actuele en toekomstige vrees wat dit betreft aannemelijk maken. Het zou immers gaan om feiten die zich geruime tijd geleden hebben afgespeeld, toen u ongeveer vijf jaar oud was (CGVS, p. 14-15). Uw gezin kon nadien rekenen op aanzienlijke overheidssteun en kende vervolgens in wezen nooit meer enige concrete problemen, afgezien van een vacuüm die zij gedurende een periode – maar nu niet meer – dienden te betalen. Er zijn aldus wat u en uw gezin betreft op heden werkelijk geen indicaties voor enige actuele vrees voor vervolging ingevolge deze ontheemding al die jaren geleden voorhanden.

Als laatste dient te worden aangehaald dat het CGVS evenmin enige vrees in hoofde van uw kinderen kan vaststellen. U verwijst tijdens het persoonlijk onderhoud naar een vrees voor uw zoon, met name dat hij in Colombia door bendes zou worden gerekruteerd (CGVS, p. 20-21). Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om dergelijke ingeroepen vrees enigszins aannemelijk te maken en dat uw verklaringen hieromtrent in wezen niet kunnen overtuigen. Zo gaat het in deze immers slechts om blote beweringen en pure speculatie, alsook vertonen uw verklaringen een louter hypothetisch karakter. Wanneer u wordt gevraagd waarom u denkt dat uw zoon door een bende zou kunnen worden ingelijfd, geeft u te kennen dat dit heel vaak zou gebeuren met jongens in uw omgeving (CGVS, p. 20-21). Enige concrete voorbeelden die weerklank zouden vinden op uw persoonlijke situatie, kan u echter niet geven. Daarbij komt naar voren dat u zich in wezen slechts baseert op bepaalde zaken die in de gemeenschap zouden worden gezegd, alsook dat bepaalde jongeren zouden hebben getuigd dat zij bendes zouden hebben vervoegd voor persoonlijk geldgewin. Enig risico op gedwongen inschakeling door bendes voor uw eigen zoon maakt u met andere woorden geheel niet aannemelijk. Er kan nog worden opgemerkt dat uw zoon in Colombia zelf nooit door bendes werd benaderd, hetgeen u wijt aan zijn jonge leeftijd, waardoor het speculatieve en hypothetische karakter van uw verklaringen nogmaals in de verf wordt gezet. U verwijst in deze in wezen slechts naar een algemene situatie die zich zou manifesteren in Colombia. Er dient te worden benadrukt dat de persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging determinerend is om als vluchteling te worden erkend. Een loutere vermelding van een welbepaalde situatie in het land van herkomst volstaat niet om iemand als vluchteling te erkennen. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond, in casu quod non. Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat het tweede verzoek om internationale bescherming dat uw partner Y.(...) indiende, waarin hij in wezen louter jullie vermeende problemen herhaalt, werd afgesloten met een niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat uw identiteitsdocumenten en die van uw kinderen betreft, u legde jullie paspoorten neer, dient het CGVS op te merken dat jullie identiteit en nationaliteit in wezen niet worden betwist. Met betrekking tot de aangiftes bij de Personeria en La Fiscalia, dient te worden opgemerkt dat uw partner Y.(...) deze documenten reeds heeft voorgelegd in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming (CGVS, p. 11). Bijgevolg werden deze documenten reeds beoordeeld en verwijst het CGVS dan ook naar desbetreffende beoordeling – waaruit mag blijken dat de aangiftes jullie asielrelaas allerm minst kunnen onderbouwen – die u in zijn beslissing kan terugvinden. Wat de scan van het document betreffende uw opname in het slachtofferregister betreft, dient te worden opgemerkt dat ingevolge deze gebeurtenissen in het verleden geen actuele vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden vastgesteld (zie supra). De door u neergelegde nieuwsartikels beschrijven slechts een algemene situatie in uw land van herkomst, die u zoals hierboven reeds geargumenteed, niet hebt kunnen doortrekken naar een persoonlijke en gegronde vrees wat u betreft.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het **platteland** in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (~massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c)

Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekster meent ook dat er een beoordelingsfout voorligt.

Na een uitgebreide weergave van de motieven van de bestreden beslissing en een theoretisch betoog van de aangehaalde bepalingen en rechtsbeginselen, betwist verzoekster de motieven van de bestreden beslissing. In het bijzonder hekelt zij dat de commissaris-generaal het kernelement van haar relaas, met name de seksuele agressie waarvan zij slachtoffer is geworden, niet heeft onderzocht. Dit ondanks het feit dat zij hierover veel doorleefde en gedetailleerde informatie kon geven. Verzoekster meent dat de commissaris-generaal bijgevolg zijn samenwerkingsplicht heeft geschonden en verwijst nog – zo het seksueel misbruik geloofwaardig wordt bevonden – naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster voert aan dat haar de vluchtelingenstatus dient te worden toegekend, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus moet worden verleend. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoekster om het dossier terug te verwijzen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad

niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

*“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) verzoekster baseert haar asielmotieven in wezen volledig op de asielmotieven van haar partner Y. Gezien het feit dat het asielrelaas van Y. door het CGVS op 1 juli 2021 geheel ongeloofwaardig werd bevonden, kan op geen enkele manier enig geloof worden toegeschreven aan verzoeksters asielmotieven die in wezen identiek zijn;

(ii) er kunnen bovendien bijkomende markante inconsistenties worden vastgesteld wat betreft verzoeksters verklaringen, met name dat (a) uit verzoeksters opeenvolgende verklaringen blijkt dat zij na het vermeende incident op 23 december 2019 wel degelijk nog lange tijd zonder scrupules met haar kinderen *nota bene* naar dezelfde wijk zou zijn gegaan als waar haar zogenaamde vervolgers de plak zouden zwaaien, (b) ondanks het feit dat verzoekster beweert dat zij zich na het vertrek van Y. in de woning van haar ouders *quasi* zou hebben opgesloten, zij op sociale media nog steeds openbaar zichzelf en haar locatie is blijven posten en dat zij bovendien – in tegenstelling tot haar verklaringen als zou zij gestopt zijn met werken nadat haar partner in januari 2020 naar België is gekomen – een advertentie voor haar activiteiten als nagelstyliste heeft geplaatst waar iedereen open en bloot haar telefoonnummer en verblijfadres kon uit opmaken, hetgeen de geloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees ondermijnt, (c) het niet aannemelijk is dat verzoekster in Colombia nooit precies zou hebben geweten wie van bende(leden) haar net zou hebben geviseerd en dat zij dit ook nooit eerder aan haar partner zou hebben gevraagd dan na haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, vermits redelijkerwijze kan worden aangenomen dat indien men vreest voor het eigen leven men minstens pogingen zou ondernemen om te achterhalen voor wie of voor welke groepen men juist zou moeten opletten;

(iii) verder vallen ook tegenstrijdigheden op in de opeenvolgende verklaringen van verzoekster en haar partner onderling die maken dat er op geen enkele manier nog enig geloof kan worden toegeschreven aan de asielmotieven die verzoekster en haar partner naar voor schuiven. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen dat (a) verzoekster en haar partner inconsistente verklaringen afleggen over het feit of zij nog zou hebben gewerkt nadat Y. naar België is gekomen, (b) zij tegenstrijdige verklaringen afleggen over het tijdstip waarop verzoekster bij haar ouders zou zijn ingetrokken, (c) verzoeksters vasthouden aan haar eigen versie van de zogenaamde feiten de tegenstrijdigheden niet kan uitwissen;

(iv) er kan geen vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster worden vastgesteld ingevolge de ontheemding die zij in haar kindertijd heeft meegemaakt en zij schuift in wezen zelf ook geen vrees in dit verband naar voor nu (a) hoewel niet noodzakelijk wordt betwist dat verzoeksters vader in het verleden enige problemen heeft gekend waardoor verzoeksters gezin moest verhuizen, kan geenszins een actuele en toekomstige vrees in hoofde van verzoekster worden aangenomen daar de feiten zich geruime tijd geleden hebben afgespeeld, (b) verzoeksters gezin nadien kon rekenen op aanzienlijke overheidssteun en (c) vervolgens in wezen nooit meer enige problemen kende afgezien van een *vacuna* die zij gedurende een periode, maar nu niet meer, diende te betalen;

(v) er kan evenmin een vrees in hoofde van verzoeksters kinderen worden vastgesteld vermits verzoeksters vrees als zou haar zoon in Colombia door bendes worden gerekruteerd een louter hypothetisch karakter vertoont, waarbij zij geen enkel concreet voorbeeld kan geven dat weerklank zou vinden op haar persoonlijke situatie, haar zoon in Colombia zelf nooit door bendes werd benaderd en zij in wezen slechts naar een algemene situatie verwijst die zich zou manifesteren in Colombia zonder deze *in concreto* aan te tonen;

(vi) volledigheidshalve dient erop gewezen dat het tweede verzoek om internationale bescherming dat verzoeksters partner Y. indiende, waarin hij in wezen louter hun vermeende problemen herhaalt, werd afgesloten met een niet-ontvankelijkheidsbeslissing;

(vii) de documenten die verzoekster voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(viii) er bestaat voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in de beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter

verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen worden genomen. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekster verklaart bij een terugkeer naar Colombia te vrezen voor het leven van haar kinderen, van haar partner en zichzelf (administratief dossier, 'vragenlijst' DVZ, vraag 3.4.). Dit omwille van de problemen die haar partner had met de bendes *Los Machacos*, *Banuelos* en *Mondon Guerros* omdat Y. enkele ooms had die ook tot de bendes behoorden en verschillende mensen hebben vermoord in die hoedanigheid en ten gevolge waarvan het hele gezin bedreigd werd. Op 16 november 2019 zou het gezin van verzoekster zijn aangevallen omdat zij nog steeds niet vertrokken waren en zou Y. gevlucht zijn naar verzoeksters schoonouders. Op 23 december 2019 zou verzoekster vervolgens misbruikt zijn geweest (administratief dossier, CGVS, p. 12-13; vragenlijst' DVZ, vraag 3.5.).

2.3.4.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geen concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door haar uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel in gebreke blijft. Zij volhardt in wezen in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, minimaliseert de vaststellingen van de bestreden beslissing en bekritiseert en spreekt de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal tegen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten.

In het verzoekschrift hekelt verzoekster nog dat de commissaris-generaal niet heeft gemotiveerd waarom geen geloof kan worden gehecht aan de door haar aangehaalde seksuele agressie en dit terwijl deze verkrachting hét kernelement van haar relaas vormt. In dit verband dient te worden benadrukt dat verzoekster zich op dezelfde vluchtmotieven beroept als haar partner Y. (administratief dossier, CGVS, p. 7), dat Y. dit vermeende incident op 23 december 2019 ook heeft vermeld in zijn verzoek om internationale bescherming, alsook dat verzoekster en haar partner deze agressie waarvan zij het slachtoffer zou zijn geworden, koppelen aan de problemen van Y. (administratief dossier, CGVS, p. 17).

In het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoeksters partner Y. werd door de commissaris-generaal op 1 juli 2021 besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (administratief dossier, map 'Landeninformatie'). Dit besluit steunde inzonderheid op de vaststellingen dat (i) de door Y. geschetste gang van zaken omtrent zijn vermeende problemen niet kon overtuigen, (ii) het erg de wenkbrauwen deed fronsen dat verzoeksters partner onmiddellijk na deze zogenaamde aanval op 16 november 2019 zou hebben besloten om weg te trekken uit de wijk waar hij al zijn hele leven had doorgebracht en dat hij vervolgens eenvoudigweg zonder zijn vrouw en kinderen bij zijn schoonouders ging wonen, (iii) het niet aannemelijk is dat ook nadat Y.'s vrouw in hun woning zou zijn aangevallen en misbruikt, hetgeen Y. linkte aan de aanval die hij een maand eerder zou hebben meegemaakt, zijn vrouw en kinderen nog wekenlang op dat adres zouden zijn blijven wonen terwijl Y. reeds bij zijn schoonouders verbleef in een buurt waar de bende niet actief was, (iv) de vaststelling dat Y. en zijn gezin geen enkele problemen meer zouden hebben gekend na 23 december 2019, doch allermindst discreet leefden, bezwaarlijk erop wees dat de bende ook maar enigszins gericht Y., zijn gezin of zijn familie op zoek zouden zijn of dat zij het enigszins op hen gemunt zouden hebben, (v) Y. opeenvolgende tegenstrijdige verklaringen aflegde over of hij al dan niet samen met zijn gezin bij zijn schoonouders zou hebben geleefd, welke bendes actief waren op zijn woonplaats en of hij al dan niet op de hoogte was van het feit of de persoon die zijn vrouw aanviel tot een bende behoorde, (vi) er fundamentele tegenstrijdigheden kunnen worden vastgesteld tussen Y.'s verklaringen en de inhoud van de documenten die hij voorlegt, met name over het tijdstip waarop zijn vrouw een klacht zou hebben ingediend bij *La Fiscalía*, over de gebeurtenissen van het incident en over de nasleep van de vermeende

belaging, (vii) Y.'s algemene geloofwaardigheid verder werd ondermijnd door het feit dat zijn paspoort reeds op 29 oktober 2019, en dus voor de beweemde feiten, werd afgeleverd, (viii) evenmin een vrees in hoofde van Y. kon worden aangenomen ingevolge de moord op zijn vader en ooms, (ix) hoewel kanttekeningen kunnen worden geplaatst bij de bijkomende verklaringen dat Y.'s broer zou zijn aangevallen door *Los Machacos*, diende vastgesteld dat de aanval op zijn broer in wezen niet in verband kan worden gebracht met Y.'s persoonlijke asielmotieven, (x) de documenten die Y. voorlegde niet van aard waren om de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin om te buigen en (xi) er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgaande vloeit voort dat geen geloof kan worden gehecht aan deze problemen van haar partner Y. met bendeleden, zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan de verkrachting die hieruit zou zijn voortgevloeid. In het geval verzoekster effectief het slachtoffer zou geweest zijn van een verkrachting, moet dus worden vastgesteld dat verzoekster niet aantoont dat deze verband houdt met de problemen van haar partner Y. met bendeleden en betreft dit louter een gemeenrechtelijk gegeven. Bijgevolg kan op geen enkele manier geloof worden gehecht aan verzoeksters vluchtmotieven die in wezen identiek zijn. Dit klemmt des te meer daar blijkt dat er thans bijkomend diverse onaannemelijkheden in verzoeksters verklaringen en fundamentele tegenstrijdigheden tussen verzoeksters verklaringen enerzijds en deze van haar partner Y. anderzijds zijn op te merken, die de geloofwaardigheid van de beweemde problemen met bendeleden verder ondergraven. De commissaris-generaal considereert in dit verband op goede gronden dat (a) uit verzoeksters opeenvolgende verklaringen blijkt dat zij na het vermeende incident op 23 december 2019 wel degelijk nog lange tijd met haar kinderen naar dezelfde wijk zou zijn gegaan als waar haar zogenaamde vervolgers de plak zouden zwaaien, (b) ondanks het feit dat verzoekster beweert dat zij zich na het vertrek van Y. in de woning van haar ouders *quasi* zou hebben opgesloten, zij op sociale media nog steeds openbaar zichzelf en haar locatie is blijven posten en dat zij bovendien – in tegenstelling tot haar verklaringen als zou zij gestopt zijn met werken nadat haar partner in januari 2020 naar België is gekomen – een advertentie voor haar activiteiten als nagelstyliste heeft geplaatst waar iedereen open en bloot haar telefoonnummer en verblijfadres kon uit opmaken, hetgeen de geloofwaardigheid van de door haar ingeroepen vrees ondermijnt, (c) het niet aannemelijk is dat verzoekster in Colombia nooit precies zou hebben geweten wie haar net zou hebben geviseerd van bende(leden) en dat zij dit ook nooit eerder aan haar partner zou hebben gevraagd dan na haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, vermits redelijkerwijze kan worden aangenomen dat indien men vreest voor het eigen leven men minstens pogingen zou ondernemen om te achterhalen voor wie of voor welke groepen men juist zou moeten opletten, (d) verzoekster en haar partner inconsistente verklaringen afleggen over het feit of zij nog zou hebben gewerkt nadat Y. naar België is gekomen, (e) zij tegenstrijdige verklaringen afleggen over het tijdstip waarop verzoekster bij haar ouders zou zijn ingetrokken, (f) verzoeksters vasthouden aan haar eigen versie van de zogenaamde feiten de tegenstrijdigheden niet kan uitwissen.

Aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen verzoeksters verklaringen en deze van haar partner Y. over het tijdstip waarop verzoekster bij haar ouders zou zijn ingetrokken, voert zij in het verzoekschrift nog aan dat zij alleen in het huis is blijven wonen tussen 16 november 2019 en 23 december 2019 maar niet meer na de agressie op deze laatste datum. De Raad onderlijnt dat het louter vasthouden van de door haar afgelegde verklaringen onvoldoende is om de tegenstrijdigheden tussen verzoeksters verklaringen en deze van haar partner te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring is dan ook geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties te vergoelijken.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing onverminderd overeind, wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.4.3. De Raad stelt voorts vast dat verzoekster geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de documenten die zij heeft voorgelegd, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.4.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.5. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas maakt verzoekster vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd.

2.3.5.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig is gewijzigd na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular* (FARC-EP) die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het *Ejército de liberación nacional* (ELN), de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met het ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er in diverse regio's van Colombia nog steeds confrontaties plaats tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen toebehoorden aan de FARC worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI Focus *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 2 augustus 2021, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissing op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Córdoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (~massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van

de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard."

Zoals reeds vermeld, wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet aldus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en grootsteden.

Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met de verklaringen van verzoekster over haar herkomst uit Colombia, moet *in casu* de veiligheidssituatie in de stad Medellín, in het departement Antioquia, worden beoordeeld, alwaar zij haar laatste verblijfplaats had voor haar vertrek uit Colombia (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 10; CGVS, p. 5-6).

Op basis van de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat in de grootstad Medellín geen sprake is van een gewapend conflict. Het aanwezige geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, met onder meer interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verzoekster voert geen enkel concreet verweer tegen voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Colombia in het algemeen, noch haar regio van herkomst en/of verblijf in het bijzonder, zodat deze analyse onverminderd overeind blijft.

Bijgevolg rijst de vraag of verzoekster persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in het departement Antioquia voor haar dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer naar Antioquia een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39)

De Raad stelt vast dat verzoekster geen persoonlijke omstandigheden aanbrengt die in haar hoofde het risico om slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. Evenmin blijken uit het rechtsplegingsdossier elementen die erop wijzen dat er in verzoeksters hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van bestemming, *in casu* het departement Antioquia in Colombia, een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoeker om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, hetgeen allerminst het geval is gebleken. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters relaas, kan de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET